

Arrest

nr. 325 416 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat N. KELCHTERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 22 december 2021 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 11 april 2022 om internationale bescherming. Op 14 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 oktober 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 26 januari 2001 in de stad Carupano gelegen in de staat Sucre waar u inwoonde bij uw ouders tot uw vertrek uit Venezuela.

Uw vader werkte al geruime tijd als kustwachter bij de Guardia Nacional Bolivariana (GNB). In de tweede week van december 2021 vertelde uw moeder plots dat uw vader bedreigd werd. Uw vader probeerde zijn ontslag in te dienen maar dit werd niet aanvaard. Hij besloot een medisch attest in te dienen zodat hij niet langer hoefde te gaan werken en u moest het land verlaten. U begon met het inpakken van uw spullen en een week later reisde u met de bus naar Caracas. Vanuit Caracas reisde u met de bus naar Colombia en vervolgens via Spanje naar België. U kwam aan in België op 22 december 2021 en diende op 11 april 2022 verzoek om internationale bescherming in. Bij uw aankomst in België vertelden uw ouders u meer over de redenen waarom u Venezuela moest verlaten. Uw vader legde uit dat hij gedwongen werd benzine en diesel te smokkelen. Toen hij weigerde verder mee te werken aan deze illegale praktijken, probeerde zijn baas, L(...) A(...) G(...), hem onder druk te zetten door ermee te dreigen zijn echtgenote en kinderen te vermoorden, waardoor u het land moest verlaten. Nadat u Venezuela had verlaten vonden er twee huiszoeken plaats bij de ex-echtgenote van uw oudste broer, die zich toen al jaren in Peru bevond, en één huiszoeking bij uw jongste broer, W(...) J(...). Hij verhuisde uiteindelijk, samen met zijn gezin, uit veiligheidsoverwegingen naar Caracas waar hij tot op heden ondergedoken leeft. Uw moeder en vader verkochten hun huis in Playa Grande en verhuisden naar het centrum van de stad Carupano.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw Venezolaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, de werkkaart van uw vader, twee studentenkaarten, de identiteitskaart en de eerste pagina van het paspoort van uw broer W(...), 11 foto's van u en uw gezinsleden, drie nieuwsartikels, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vader, vijf medische attesten en een e-mail.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet er gewezen worden op het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De constatering dat u op 11 mei 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt toegegeven dat u op 22 december 2021 in België bent aangekomen, en niet op 10 april 2022 zoals u eerder bij de registratie van uw verzoek verklaarde (zie bijlage 26; verklaringen DVZ, 11.5.2022, vraag 32), wijst erop dat u bijna vier maanden na uw aankomst hebt gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit suggereert dat u dit niet als dringend noodzakelijk beschouwde, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt. U gevraagd naar de reden van uw laattijdig verzoek verklaart u dat u niet zeker wist of u wel in België wilde blijven. Uw plan was eigenlijk om naar Peru te reizen, naar uw oudste broer, maar u kreeg hiervoor geen toestemming van uw vader (CGVS, p. 9). Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden als verschoningsgrond. U verklaart namelijk dat uw vader reeds bij uw vertrek uit Venezuela geen toestemming gaf om naar Peru te reizen en dat België uw enige optie was (CGVS, p. 9).

Verder moet er vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader weldegelijk bij de kustwacht van de GNB heeft gewerkt. Het CGVS plaatst ernstige vraagtekens bij de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat u weinig informatie kan geven over uw vaders vermeende job. U gevraagd om meer uitleg te geven over zijn werk kwam u niet verder dan de beperkte verklaring dat uw vader meerdere jaren bij de kustwacht werkte, dat hij nooit een andere job heeft gehad, dat hij boten moest inspecteren en aan de hand van een verslag zijn toestemming moest geven voor hun vertrek en dat zijn baas L(...) A(...) G(...) heette (CGVS, p. 9). Wanneer u werd gevraagd wat hij precies moest inspecteren en opnemen in het verslag, welk type boten hij moest controleren

en wat hun reisroute was, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd naar zijn collega's verklaart u dat er nog maar weinig mensen bij de kustwacht werkten en dat uw vader één van de weinigen was die procedures kende. Verder voegt u daaraan toe dat u de collega's van uw vader niet kent, dat u niet weet hoeveel collega's uw vader had en dat u enkel de naam van zijn baas kent, maar dat u hem nooit persoonlijk ontmoet hebt. Gevraagd naar de rang van uw vader binnen de kustwacht moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p. 10).

Verder moet er ook vastgesteld worden dat u niet enkel een beperkte kennis hebt over de werkactiviteiten van uw vader maar ook over de problemen van uw vader die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Venezuela en de problemen die uw familieleden kenden na uw vertrek.

Aangaande uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek moet er opgemerkt worden dat deze op zijn minst merkwaardig te noemen zijn. U verklaart namelijk dat uw ouders u hadden gezegd dat u het land moest verlaten omdat uw vader bedreigd werd door zijn baas en dat u zonder hierover verder na te denken uw lot aanvaardde, begon in te pakken en een week later de bus nam naar Caracas. U wist namelijk al wat er gebeurde met mensen die hun medewerking niet verleenden aan de militairen, legt u uit (CGVS, p. 11). U gevraagd of u in de week voor uw vertrek nog sprak met uw vader antwoordt u dat u het geprobeerd hebt maar dat hij u geen details wilde vertellen. U gevraagd naar de reden moet u het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of er in de week voor uw vertrek nog iets noemenswaardig is gebeurd antwoordt u ontkennend. U stelt dat u pas na uw aankomst in België meer informatie kreeg over de problemen van uw vader (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de inhoud van de telefoongesprekken met uw ouders na aankomst in België antwoordt u dat uw vader u heeft verteld dat hij gedwongen werd benzine en diesel te smokkelen omdat hij nog één van de weinige mensen was die de procedures van de kustwacht kende en dat hij bedreigd werd toen hij weigerde hieraan verder mee te werken. Gevraagd of uw ouders u nog iets meer hebben verteld antwoordt u aanvankelijk ontkennend. Gevraagd of u hen nog verdere vragen hebt gesteld antwoordt u dat u nog te weten kwam dat ze uw vader onder druk zetten via zijn kinderen. Er werden drie huiszoeken uitgevoerd, namelijk twee bij de ex-echtgenote van uw oudste broer, die toen reeds in Peru woonde, en één bij uw jongste broer, W(...) J(...), die uiteindelijk uit veiligheidsoverwegingen met zijn gezin naar Caracas verhuisde (CGVS, p. 6, 12 en 13). U gevraagd om de huiszoeken te situeren in de tijd slaagt u hier niet in, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 13). U gevraagd naar wat men opzoek was tijdens de huiszoeken "veronderstelt" u dat men opzoek was naar "informatie". Verder voegt u daaraan toe dat ze uw vader door middel van de huiszoeken onder druk wilden zetten aangezien ze tijdens de huiszoeking drugs in het huis "konden" achterlaten (CGVS, p. 14). Deze oppervlakkige verklaringen, die bovendien gebaseerd zijn op speculatieve aannames van uw kant, overtuigen niet. U kan namelijk geen informatie geven over het eigenlijke doel van de huiszoeken en verklaart dat men louter in de mogelijkheid was om bij de huiszoeken drugs achter te laten in de woning van uw jongste broer en de ex-echtgenote van uw oudste, maar u stelt niet dat het ook effectief gebeurd is. U verder gevraagd wanneer uw broer naar Caracas is verhuisd weet u louter te vertellen dat hij verhuisd was nadat u Venezuela had verlaten (CGVS, p. 6 en 7). U gevraagd of uw familieleden na de huiszoeken nog problemen hebben gekend "denkt" u dat dit niet het geval was, maar u kan dat niet met zekerheid zeggen. Wanneer u gevraagd werd of uw vader nog problemen heeft gehad, antwoordt u dat u alleen weet dat hij onder druk wordt gezet en dat zijn ontslag tot op heden niet werd aanvaard. Vervolgens speculeert u opnieuw en vertelt u dat ze misschien wachten tot hij van gedachten verandert, maar dat u niet weet hoeveel geduld ze zullen hebben. Wanneer u werd gevraagd of uw moeder nog problemen heeft gehad na uw vertrek, "vermoedde" u van niet. (CGVS, p. 14). Aangaande bovenstaande verklaringen moet er geconcludeerd worden dat u vooral speculeert en weinig kennis hebt over de gebeurtenissen die zich daadwerkelijk zouden hebben afgespeeld. Ter volledigheid moet er ook opgemerkt worden dat het vreemd is dat men uw vader louter onder druk zette door bedreigingen te uiten ten aanzien van zijn kinderen en echtgenote (CGVS, p. 12-14). Er kan redelijkerwijs verwachten worden dat men uiteindelijk uw vader zou vervolgen aangezien hij diegene is die weigert zijn medewerking te verlenen. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat de baas van uw vader al drie en half jaar geduld zou hebben met hem en nog steeds de hoop zou koesteren dat hij van gedacht zou veranderen.

Geconfronteerd met uw beperkte kennis aangaande de werkactiviteiten van uw vader en de problemen die daaruit zijn voortgevloeid excuseert u zich hiervoor. U stelt dat het weinige dat u weet voldoende is voor u om te weten dat u niet terug kan keren naar Venezuela (CGVS, p. 15). Hoewel er niet kan worden verlangd dat u alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van uw vader en dit zeker omdat het werk van uw vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot uw vertrek uit Venezuela. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in wezen – voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS – ook nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen meer informatie te verkrijgen, hetgeen tevens nefast is voor uw geloofwaardigheid. U verklaart namelijk dat u na uw aankomst in België nog verschillende keren contact had met uw ouders en uw beide broers (CGVS, p. 6 en 7). Dit toont aan dat u weldegelijk in de mogelijkheid was om essentiële informatie te verkrijgen. De vaststelling dat u uw familieleden in Venezuela na uw aankomst in België amper verder hebt bevraagd over de gebeurtenissen die

de aanleiding vormden voor uw vertrek doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in uw eigen asielmotieven en zoals gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, u uw familieleden erop gewezen zou hebben dat ze u een uitleg verschuldigd zijn gezien de enorme impact op uw leven (CGVS, p. 15).

Uw post-factum verklaringen aangaande de tewerkstelling van uw vader en de problemen die daaruit voortvloeiden, die u via e-mail op 29 juni 2024 bezorgde aan het CGVS, kunnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven niet herstellen. De informatie die u verzamelde nadat u beseftte dat uw verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS schromelijk tekort schoten kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van het CGVS. Als dochter van een jarenlange werknemer van de GNB, die nog bij haar ouders inwoonde, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u enige basiskennis heeft van de werkzaamheden van uw vader en het sociale milieu waarin hij vertoefde en hierover spontane verklaringen aflegt. Tot slot verklaarde u ook dat uw nicht, J(...) D(...) J(...) A(...) V(...) (DVZ (...); CG (...)) en haar partner, A(...) R(...) S(...) S(...) (DVZ (...); CG (...)) reeds zes à zeven jaar geleden naar België waren gereisd en de asielprocedure hadden doorlopen. Aangezien u een tijdje bij hen inwoonde en nog steeds in contact staat met hen kan er ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij u geïnformeerd hadden over het verloop van een persoonlijk onderhoud en de verwachtingen zodat u de nodige info vooraf kon vergaren (Verklaringen DVZ, vraag 20; CGVS, p. 8).

Aangaande de werkkaart van uw vader en de medische rapporten op naam van uw vader die u voorlegt moet er vooreerst aangestipt worden dat deze documenten op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bijkomend moet er aangaande de foto van de werkkaart die u voorlegt en waarmee u de tewerkstellingsactiviteiten van uw vader wil bewijzen, vastgesteld worden dat de kwaliteit ervan zodanig slecht is dat de gegevens op de kaart nauwelijks leesbaar zijn. Wanneer u wordt gevraagd naar een betere foto, kunt u deze niet verstrekken. U verklaart dat uw vader meerdere keren heeft geprobeerd om een betere foto door te sturen, maar dat dit niet is gelukt (CGVS, p. 5 en 15). Deze verklaring overtuigt echter niet, aangezien het hem blijkbaar wel gelukt is om betere foto's van andere documenten naar u door te sturen. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar bewijsstukken die uw bewering staven dat uw vader sinds de week van uw vertrek uit Venezuela tot op heden op medische rust is omdat zijn ontslag niet werd aanvaard, bezorgde u op 29 juni 2024, via e-mail, de resultaten van een zenuwonderzoek dat dateert van 27 december 2022, twee medische verslagen die dateren van 11 januari 2023 en waarin de diagnose hernia werd gesteld en twee handgeschreven attesten van een neurochirurg waarvan de inhoud onleesbaar is (CGVS, p. 12). Uit deze attesten kan hoogstens worden afgeleid dat de persoon in kwestie lijdt aan een medische problematiek, maar niet dat hij omwille hiervan tot op heden vrijgesteld werd van zijn werkactiviteiten. Tot slot legt u ook geen bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw vader zijn ontslag indiende en dat dit geweigerd werd.

Bijkomend kan er ook uit bovenstaande documenten niet worden afgeleid dat deze toebehoren aan uw vader. Uw verklaring dat u dezelfde achternaam hebt als de man aan wie de werkkaart toebehoort wil niet per definitie zeggen dat de persoon in kwestie uw vader is (CGVS, p. 5). U gevraagd of u aan de hand van een geboorteakte of een ander document kan aantonen dat de man aan wie de kaart toebehoort uw vader is, antwoordt u dat u navraag zal doen bij uw vader (CGVS, p. 10). Op 29 juni 2024 bezorgde u, via e-mail, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw beweerde vader aan het CGVS. Met betrekking tot deze documenten is het opmerkelijk dat uw geboorteakte, hoewel recenter opgemaakt dan die van uw vader, handgeschreven is, terwijl die van uw vader getypt is. Dit doet twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van uw geboorteakte. Verder moet er ook vastgesteld worden dat de naam van uw moeder en uw vader op uw geboorteakte niet volledig leesbaar zijn waardoor hier niet kan worden uit afgeleid dat de man aan wie de werkkaart toebehoort weldegelijk uw vader is. Evenmin kan uit de door u voorgelegde foto's een familieband worden afgeleid. De foto's kunnen hoogstens aantonen dat u de man kent.

Tevens moet er opgemerkt worden dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze documenten hebben aldus onvoldoende bewijswaarde om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen teniet te doen.

Verder legt u ook drie nieuwsartikelen voor die u hebt gevonden op het internet. Hiermee wil u aantonen dat de overheid betrokken is bij "Tren de Aragua" en dat ze deserteurs vermoorden (CGVS, p. 4). Deze nieuwsartikelen hebben echter geen betrekking op u noch op uw vader of andere familieleden en kunnen bijgevolg evenmin de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen niet herstellen.

Voorts legt u ook uw Venezolaanse identiteitskaart voor en uw Venezolaans paspoort. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit - elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Tot slot toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud op uw smartphone een foto van een studentenkaart van uw broer W(...) waarmee u wil aantonen dat uw broer gestudeerd heeft aan de militaire school (CGVS, p. 4). Gevraagd of dit document verband houdt met uw problemen antwoordt u dat u hiermee wil aantonen dat uw vader onder druk werd gezet en dat uw broer omwille van deze reden is moeten vluchten, wat niet kan worden afgeleid uit dit document (CGVS, p. 5). Op 29 juni 2024 bezorgde u een foto van de studentenkaart via e-mail aan het CGVS. Bijkomend bezorgde u ook een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort. Gevraagd of u ooit problemen hebt gekend ten gevolge van de tewerkstelling van uw oudste broer verklaart u nooit problemen te hebben gekend (CGVS, p. 15). Evenmin haalt u een vrees aan bij terugkeer naar Venezuela die verband houdt met de tewerkstellingsactiviteiten van uw broers.

Gezien het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan het door u ingeroepen relaas waarop u uw vrees bij terugkeer naar Venezuela baseert. Dit relaas vormt dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, §§ 1 en 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert een theoretische betoog over enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, de bewijslast in asielzaken en het voordeel van de twijfel. Ze is van oordeel dat de adjunct-commissaris de meest nadelige interpretatie van haar persoonlijk onderhoud weerhoudt en daardoor substantiële appreciatiefouten begaat.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, voert verzoekster aan dat zij de eigenlijke reden van haar gedwongen vertrek naar België pas te weten kwam na haar aankomst en ze, toen ze aankwam in België, nog niet zeker wist of ze hier wenste te blijven. Ze licht toe dat ze naar haar oudste broer in Peru wenste af te reizen, maar dit door haar vader werd verboden en zij in afwachting hiervan nog geen verzoek om internationale bescherming indiende.

Wat betreft de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van haar vader, betoogt verzoekster dat zij zowel bij haar verhoor als achteraf afdoende stukken heeft overgemaakt die bewijzen dat haar vader tewerkgesteld was bij de *Guardia Nacional Bolivariana* (hierna: GNB), alsook dat hij haar biologische vader is. Zij licht toe, onder verwijzing naar stuk 2 gevoegd bij haar verzoekschrift, dat de door haar neergelegde geboorteakten werden opgevraagd via de officiële kanalen in Venezuela en een QR-code bevatten via dewelke de authenticiteit ervan is na te gaan. Bovendien stelt zij bijkomende stukken neer te leggen die de tewerkstelling van haar vader en hun afstammingsband bevestigen (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-13). Zij meent dat het niet is omdat ze weinig kennis heeft over haar vaders tewerkstelling, dat er geen gegronde vrees bestaat, en verwijst in dit kader naar het arrest van de Raad met nummer 293 693 van 5 september 2023. Verzoekster betoogt verder dat de corruptie binnen de GNB wijdverspreid en alom gekend is, waarbij zij verwijst naar de COI Focus *“Venezuela, Situatieschets”* van september 2024. Zij is van mening dat er niet getwijfeld kan worden aan haar vluchtrelaas, en haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en is van mening dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing heeft nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over te gaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat terugkeerders regelmatig worden vastgehouden en gearresteerd. Gezien haar risicoprofiel en het feit dat zij familie heeft die al jarenlang in België verblijft, zal zij een verhoogde kans hebben om slachtoffer te worden van deze wanpraktijken, aldus verzoekster. Evenmin, zo stelt verzoekster, is er voldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. Verzoekster vraagt in hoofddorde haar te erkennen als vluchteling, ondergeschikt haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- “2. *Geboorteaktes met QR-codes*
- 3. *Constancia de Afiliación*
- 4. *Constancia de Afiliación met foto*
- 5. *Foto vader in uniform*
- 6. *Uittreksel IPSFA, informacion basica militar*
- 7. *Duidelijke foto werkkaart*
- 8. *Sociale zekerheid vader*
- 9. *Sociale zekerheid verzoekster*
- 10. *Certificaat bevestiging tewerkstelling*
- 11. *Certificaat bevestiging authenticiteit geboorteakte verzoekster*
- 12. *Gezinsfoto: verzoekster, vader en broer*
- 13. *Huwelijksakte ouders verzoeker*”.

3.2. Nieuwe elementen

Op 21 februari 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stukken voegt:

- “A. *Vertaling stuk 2*
- B. *Vertaling stuk 4*
- C. *Vertaling stuk 10*
- D. *Vertaling stuk 13*
- E. *Krantenartikel m.b.t. SENIN + vertaling*
- F. *Krantenartikel m.b.t. FANB + vertaling*
- G. *Krantenartikel m.b.t. bendeideider + vertaling*”.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Aangaande verzoeksters verwijzing in het eerste middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in haar eerste middel de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU en in haar tweede middel de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel aan, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.3. In de mate dat verzoekster in haar tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het gegeven dat zij na haar aankomst in België bijna vier maanden heeft gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, suggereert dat zij dit niet als dringend noodzakelijk beschouwde en de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnt, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan het door haar ingeroepen relaas waarop ze haar vrees bij terugkeer naar Venezuela baseert, nu (i) zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat haar vader wel degelijk bij de kustwacht van de GNB heeft gewerkt, (ii) er vastgesteld moet worden dat ze niet enkel een beperkte kennis heeft over de werkactiviteiten van haar vader, maar ook over de problemen van haar vader die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit Venezuela en de problemen die haar familieleden kenden na haar vertrek en (iii) de door haar neergelegde documenten de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet kunnen herstellen, omdat (C) er geen sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoekster evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Venezuela, omwille van bedreigingen die haar vader, die reeds geruime tijd als kustwachter bij de GNB werkt, ontvangt. Verzoeksters moeder zou in de tweede week van december 2021 aan verzoekster verteld hebben dat haar vader bedreigd werd. Verzoeksters vader zou ontslag proberen nemen hebben, maar omdat dit niet aanvaard werd een medisch attest hebben ingediend zodat hij niet langer hoefde te werken. Verzoekster zou meteen haar spullen beginnen inpakken zijn en een week later vertrokken zijn naar Caracas, van waaruit zij zou zijn verder gereisd naar Colombia en vervolgens via Spanje naar België. Bij aankomst in België zouden verzoeksters ouders verzoekster verteld hebben dat haar vader gedwongen werd benzine en diesel te smokkelen. Toen hij dit weigerde, zou zijn baas hem onder druk gezet hebben door ermee te dreigen zijn echtgenote en kinderen te vermoorden, waardoor verzoekster het land moest verlaten. Na verzoeksters vertrek uit Venezuela zouden er twee huiszoekingen plaatsgevonden hebben bij de ex-echtgenote van verzoeksters oudste broer alsook een huiszoeking bij haar jongste broer, die vervolgens met zijn gezin zou zijn ondergedoken in Caracas.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst moet er gewezen worden op het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De constatering dat u op 11 mei 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt toegegeven dat u op 22 december 2021 in België bent aangekomen, en niet op 10 april 2022 zoals u eerder bij de registratie van uw verzoek verklaarde (zie bijlage 26; verklaringen DVZ, 11.5.2022, vraag 32), wijst erop dat u bijna vier maanden na uw aankomst hebt gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit suggereert dat u dit niet als dringend noodzakelijk beschouwde, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ondermijnt. U gevraagd naar de reden van uw laattijdig verzoek verklaart u dat u niet zeker wist of u wel in België wilde blijven. Uw plan was eigenlijk om naar Peru te reizen, naar uw oudste broer, maar u kreeg hiervoor geen toestemming van uw vader (CGVS, p. 9). Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden als verschoningsgrond. U verklaart namelijk dat uw vader reeds bij uw vertrek uit Venezuela geen toestemming gaf om naar Peru te reizen en dat België uw enige optie was (CGVS, p. 9).”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen waar zij ter verschoning van haar laattijdig verzoek om internationale bescherming in haar eerste middel aanvoert dat zij initieel wenste af te reizen naar Peru, en zij pas een verzoek om internationale bescherming indiende toen het voor haar duidelijk was dat zij haar broer niet mocht vervolgen in Peru. De Raad merkt in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoekster verklaarde dat zij al in Venezuela geen toestemming kreeg van haar vader om naar Peru te gaan en de enige optie voor haar was om naar België te komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), waardoor haar betoog in haar verzoekschrift dan ook niet kan overtuigen. Het gegeven dat verzoekster in België vier maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees.

Aangaande de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van haar vader, voert verzoekster in haar eerste middel aan dat zij *“bij haar verhoor en achteraf afdoende stukken (heeft) overgemaakt die bewijzen dat haar vader tewerkgesteld was bij de Gueaedia Nacional Bolivariana (GNB) alsook dat hij haar biologische vader is”* en stelt zij dat *“deze documenten (werden) opgevraagd via de officiële kanalen in Venezuela”* en een QR-code bevatten via dewelke de authenticiteit ervan is na te gaan. De Raad merkt op dat verzoekster inderdaad haar eigen geboorteakte en die van haar vader, samen met een certificaat ter bevestiging van de authenticiteit van haar geboorteakte, verschillende familiefoto's, sociale zekerheidsattesten van zichzelf en van haar vader en de huwelijksakte van haar ouders voorlegt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, nrs. 4, 9 en 10; stukkenbundel verzoekster, stukken 2 en 8-13; aanvullende nota verzoekster neergelegd op 21 februari 2025, stukken A, B, C en D). In dit kader dient te worden aangenomen dat verzoekster voldoende staat dat de persoon van wie zij beweert dat het haar vader is, effectief haar vader is. De afstammingsband kan naar het oordeel van de Raad niet redelijkerwijs worden betwist. Verzoekster legt daarnaast verschillende documenten neer waarmee ze de werkzaamheden van haar vader bij de GNB wenst aan te tonen, namelijk de werkkaart van haar vader, een *‘Constancia de Afiliación’* (met foto), een foto van haar vader in uniform en een uittreksel uit het IPSFA (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3; stukkenbundel verzoekster, stukken 3-7; aanvullende nota van verzoekster neergelegd op 21 februari 2025, stuk B). De Raad merkt op dat verzoekster nalaat om, conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, een voor eensluidend verklaarde vertaling bij te brengen van de *‘Constancia de Afiliación’* en het uittreksel uit het IPSFA, die de loopbaan en de huidige professionele status van verzoeksters vader betreffen, waardoor de Raad wordt verhinderd van de inhoud van deze documenten kennis te nemen en na te gaan of haar vader actueel nog in dienst is bij de GNB, zoals verzoekster beweert (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 6). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster hoe dan ook een beperkte kennis heeft van de activiteiten van haar vader en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor zij niet kan overtuigen betreffende de bedreigingen die haar vader gekregen zou hebben als gevolg van zijn weigering benzine en diesel te smokkelen, waardoor verzoekster Venezuela naar eigen zeggen diende te verlaten. Dit wordt door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt uiteengezet:

“Er dient vooreerst te worden aangestipt dat u weinig informatie kan geven over uw vaders vermeende job. U gevraagd om meer uitleg te geven over zijn werk kwam u niet verder dan de beperkte verklaring dat uw vader meerdere jaren bij de kustwacht werkte, dat hij nooit een andere job heeft gehad, dat hij boten moest inspecteren en aan de hand van een verslag zijn toestemming moest geven voor hun vertrek en dat zijn baas L(...) A(...) G(...) heette (CGVS, p. 9). Wanneer u werd gevraagd wat hij precies moest inspecteren en opnemen in het verslag, welk type boten hij moest controleren en wat hun reisroute was, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd naar zijn collega's verklaart u dat er nog maar weinig mensen bij de kustwacht werkten en dat uw vader één van de weinigen was die procedures kende. Verder voegt u daaraan toe dat u de collega's van uw vader niet kent, dat u niet weet hoeveel collega's uw vader had en dat u enkel de naam van zijn baas kent, maar dat u hem nooit persoonlijk ontmoet hebt. Gevraagd naar de rang van uw vader binnen de kustwacht moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p. 10).

Verder moet er ook vastgesteld worden dat u niet enkel een beperkte kennis hebt over de werkactiviteiten van uw vader maar ook over de problemen van uw vader die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Venezuela en de problemen die uw familieleden kenden na uw vertrek.

Aangaande uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek moet er opgemerkt worden dat deze op zijn minst merkwaardig te noemen zijn. U verklaart namelijk dat uw ouders u hadden gezegd dat u het land moest verlaten omdat uw vader bedreigd werd door zijn baas en dat u zonder hierover verder na te denken uw lot aanvaardde, begon in te pakken en een week later de bus nam naar Caracas. U wist namelijk al wat er gebeurde met mensen die hun medewerking niet verleenden aan de militairen, legt u uit (CGVS, p. 11). U gevraagd of u in de week voor uw vertrek nog sprak met uw vader antwoordt u dat u het geprobeerd hebt maar dat hij u geen details wilde vertellen. U gevraagd naar de reden moet u het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of er in de week voor uw vertrek nog iets noemenswaardig is gebeurd antwoordt u ontkennend. U stelt dat u pas na uw aankomst in België meer informatie kreeg over de problemen van uw vader (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de inhoud van de telefoongesprekken met uw ouders na aankomst in België antwoordt u dat uw vader u heeft verteld dat hij gedwongen werd benzine en diesel te smokkelen omdat hij nog één van de weinige mensen was die de procedures van de kustwacht kende en dat hij bedreigd werd toen hij weigerde hieraan verder mee te werken. Gevraagd of uw ouders u nog iets meer hebben verteld antwoordt u aanvankelijk ontkennend. Gevraagd of u hen nog verdere vragen hebt gesteld antwoordt u dat u nog te weten kwam dat ze uw vader onder druk zetten via zijn kinderen. Er werden drie huiszoeken uitgevoerd, namelijk twee bij de ex-echtgenote van uw oudste broer, die toen reeds in Peru woonde, en één bij uw jongste broer, W(...) J(...), die uiteindelijk uit veiligheidsoverwegingen met zijn gezin naar Caracas verhuisde (CGVS, p. 6, 12 en 13). U gevraagd om de huiszoeken te situeren in de tijd slaagt u hier niet in, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 13). U gevraagd naar wat men opzoek was tijdens de huiszoeken “veronderstelt” u dat men opzoek was naar “informatie”. Verder voegt u daaraan toe dat ze uw vader door middel van de huiszoeken onder druk wilden zetten aangezien ze tijdens de huiszoeking drugs in het huis “konden” achterlaten (CGVS, p. 14). Deze oppervlakkige verklaringen, die bovendien gebaseerd zijn op speculatieve

aannames van uw kant, overtuigen niet. U kan namelijk geen informatie geven over het eigenlijke doel van de huiszoekingen en verklaart dat men louter in de mogelijkheid was om bij de huiszoekingen drugs achter te laten in de woning van uw jongste broer en de ex-echtgenote van uw oudste, maar u stelt niet dat het ook effectief gebeurd is. U verder gevraagd wanneer uw broer naar Caracas is verhuisd weet u louter te vertellen dat hij verhuisd was nadat u Venezuela had verlaten (CGVS, p. 6 en 7). U gevraagd of uw familieleden na de huiszoekingen nog problemen hebben gekend “denkt” u dat dit niet het geval was, maar u kan dat niet met zekerheid zeggen. Wanneer u gevraagd werd of uw vader nog problemen heeft gehad, antwoordt u dat u alleen weet dat hij onder druk wordt gezet en dat zijn ontslag tot op heden niet werd aanvaard. Vervolgens speculeert u opnieuw en vertelt u dat ze misschien wachten tot hij van gedachten verandert, maar dat u niet weet hoeveel geduld ze zullen hebben. Wanneer u werd gevraagd of uw moeder nog problemen heeft gehad na uw vertrek, “vermoedde” u van niet. (CGVS, p. 14). Aangaande bovenstaande verklaringen moet er geconcludeerd worden dat u vooral speculeert en weinig kennis hebt over de gebeurtenissen die zich daadwerkelijk zouden hebben afgespeeld. Ter volledigheid moet er ook opgemerkt worden dat het vreemd is dat men uw vader louter onder druk zette door bedreigingen te uiten ten aanzien van zijn kinderen en echtgenote (CGVS, p. 12-14). Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat men uiteindelijk uw vader zou vervolgen aangezien hij diegene is die weigert zijn medewerking te verlenen. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat de baas van uw vader al drie en half jaar geduld zou hebben met hem en nog steeds de hoop zou koesteren dat hij van gedacht zou veranderen.

Geconfronteerd met uw beperkte kennis aangaande de werkactiviteiten van uw vader en de problemen die daaruit zijn voortgevloeid excuseert u zich hiervoor. U stelt dat het weinige dat u weet voldoende is voor u om te weten dat u niet terug kan keren naar Venezuela (CGVS, p. 15). Hoewel er niet kan worden verlangd dat u alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van uw vader en dit zeker omdat het werk van uw vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot uw vertrek uit Venezuela. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u in wezen – voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS – ook nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om over betrekkelijk essentiële elementen meer informatie te verkrijgen, hetgeen tevens nefast is voor uw geloofwaardigheid. U verklaart namelijk dat u na uw aankomst in België nog verschillende keren contact had met uw ouders en uw beide broers (CGVS, p. 6 en 7). Dit toont aan dat u weldegelijk in de mogelijkheid was om essentiële informatie te verkrijgen. De vaststelling dat u uw familieleden in Venezuela na uw aankomst in België amper verder hebt bevraagd over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vertrek doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in uw eigen asielmotieven en zoals gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, u uw familieleden erop gewezen zou hebben dat ze u een uitleg verschuldigd zijn gezien de enorme impact op uw leven (CGVS, p. 15).

Uw post-factum verklaringen aangaande de tewerkstelling van uw vader en de problemen die daaruit voortvloeiden, die u via e-mail op 29 juni 2024 bezorgde aan het CGVS, kunnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven niet herstellen. De informatie die u verzamelde nadat u besepte dat uw verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS schromelijk tekort schoten kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van het CGVS. Als dochter van een jarenlange werknemer van de GNB, die nog bij haar ouders inwoonde, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u enige basiskennis heeft van de werkzaamheden van uw vader en het sociale milieu waarin hij vertoefde en hierover spontane verklaringen aflegt. Tot slot verklaarde u ook dat uw nicht, J(...) D(...) J(...) A(...) V(...) (DVZ (...); CG (...)) en haar partner, A(...) R(...) S(...) S(...) (DVZ (...); CG (...)) reeds zes à zeven jaar geleden naar België waren gereisd en de asielpcedure hadden doorlopen. Aangezien u een tijdje bij hen inwoonde en nog steeds in contact staat met hen kan er ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij u geïnformeerd hadden over het verloop van een persoonlijk onderhoud en de verwachtingen zodat u de nodige info vooraf kon vergaren (Verklaringen DVZ, vraag 20; CGVS, p. 8)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kunnen de overige door verzoekster neergelegde documenten evenmin de problemen waardoor zij Venezuela beweert te hebben verlaten, aantonen. De medische verslagen van haar vader, kunnen louter aantonen dat haar vader een hernia heeft, doch tonen niet aan dat hij omwille hiervan vrijgesteld werd van zijn werkactiviteiten, en evenmin dat hij zijn ontslag trachtte in te dienen, doch dit niet aanvaard werd door zijn werkgever (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 11-15). Aangaande de neergelegde nieuwsartikels stelt de Raad vast dat deze louter algemeen van aard zijn, doch geen betrekking hebben op verzoekster, noch op haar vader, en bijgevolg evenmin de door haar geschetste problemen kunnen aantonen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 5; aanvullende nota van verzoekster neergelegd op 21 februari 2025, stukken E, F en G). Verzoeksters Venezolaanse paspoort en identiteitskaart kunnen voorts louter dienen ter staving van haar identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 en 2). Wat betreft de pagina van het paspoort, de identiteitskaart en de studentenkaarten van haar broer (*Ibid.*, nrs. 6-8), stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde nooit problemen te hebben gekend omwille van de tewerkstelling van

haar broer (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) en deze documenten evenmin de bedreigingen die haar vader ontvangen zou hebben kunnen aantonen.

Waar verzoekster in haar eerste middel verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 293 693 van 5 september 2023, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoekster verwijst verder in haar eerste middel naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat corruptie binnen de GNB wijdverspreid en alom gekend is. Met de loutere verwijzing naar deze algemene informatie slaagt verzoekster er echter niet in haar persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

Waar verzoekster in haar tweede middel betoogt dat zij, gezien haar risicoprofiel en het feit dat zij familie heeft die al jarenlang in België verblijft, een verhoogde kans heeft om te worden aangehouden en gearresteerd bij terugkeer, wijst de Raad erop dat er geen geloof wordt gehecht aan de bedreigingen die haar vader ontvangen zou hebben en waardoor verzoekster het land zou moeten verlaten hebben, waardoor verzoekster geen risicoprofiel in die zin aannemelijk maakt. Wat betreft het feit dat haar nicht en haar partner reeds enkele jaren in België verblijven, blijkt uit de COI Focus “Venezuela. Houding van de autoriteiten ten

aanzien van migratie" van 13 mei 2024 evenwel niet dat het feit dat verzoekster familie heeft die sinds enkele jaren in België verblijft, een verhoogd risico bij terugkeer voor haar zou meebrengen.

Waar verzoekster in haar eerste middel nog aanvoert dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing "*de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud*" heeft weerhouden en daardoor "*substantiële appreciatiefouten*" begaat, beperkt zij zich tot loutere beweringen zonder ook maar één van de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zij toont niet aan welke verklaringen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke te koesteren omwille van de bedreigingen die haar vader ontvangen zou hebben en waardoor zij het land zou moeten verlaten hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van de bedreigingen die haar vader zou ontvangen.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Door in haar tweede middel louter te stellen dat er onvoldoende werd nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te duiden welke elementen die kunnen wijzen op het bestaan van dergelijk risico *in casu* over het hoofd werden gezien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

3.3.5.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Venezuela geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar eerste middel ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaat ze er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekster in "*meest ondergeschikte orde*" vraagt haar zaak opnieuw over te maken aan het CGVS "*teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken*", wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT